

Sygn. akt II Ka 844/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 r.

sprawy **K. T.**

oskarżonego z art. 178a§1 kk w zb. z art. 178b kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 8 sierpnia 2018 r. sygn. akt II K 35/18

w zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 844/18

UZASADNIENIE

K. T. został oskarżony o to, że w dniu 6 stycznia 2018 r. w K. gm. S. woj. (...) prowadząc w ruchu lądowym samochód V. (...) nr rej. (...) znajdował się w stanie nietrzeźwości, tj. mając 0,72 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu i pomimo wydania przez funkcjonariusza uprawnionego do kontroli ruchu drogowego przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych polecenia zatrzymania pojazdu, nie zatrzymał pojazdu i kontynuował jazdę,

tj. o czyn z art. 178a 1 kk w zb. z art. 178b kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2018 r., pod sygn. II K 119/18:

I. oskarżonego **K. T.** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 06 stycznia 2018 r. w K., pow. (...), woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - wyniki badania 0,72 mg/1 i 0,70 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5 000 zł;

IV. oskarżonego **K. T.** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego także tego, że w tym samym dniu na trasie K. - J., pow. (...), woj. (...), prowadząc samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), pomimo wydania przez funkcjonariusza Policji uprawnionego do kontroli ruchu drogowego przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych polecenia zatrzymania pojazdu, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178b kk i za ten czyn na podstawie art. 178b kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 42 § 1 a pkt 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;

VI. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk jednostkowe środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów orzeczone w pkt. II i V połączył i orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

VIII. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego łącznego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 06 stycznia 2018 r. do dnia 08 sierpnia 2018 r.;

IX. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami postępowania w całości, tj. w kwocie 70 zł.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, na korzyść oskarżonego.

Wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, wyrażającą się w niedostatecznym uwzględnieniu postawy i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, dyrektyw wymiaru kary, okoliczności, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu składając szczerze wyjaśnienia, w pełni zrozumiał naganność swojego postępowania, które to okoliczności łącznie wymagały orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 1 roku próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący nie kwestionował ustaleń faktycznych, wysokości wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych ani kary łącznej, zaś nieprawidłowości wyroku upatrywał w błędnej ocenie okoliczności, które zgodnie z treścią art. 69 § 2 kk przemawiać miały za potrzebą warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności. W myśl tego przepisu „zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa”. Skarżący wyeksponował przy tym tylko część powyższych przesłanek, pomijając milczeniem wielokrotną jego karalność, jak również to, że oskarżony tylko w części przyznawał się do zarzutu,

w toku całego postępowania kwestionując czyn, dotyczący niezatrzymania się do kontroli drogowej. Niezależnie jednak od tego, skarżący całkowicie pominął § 1 art. 69 kk przewidujący, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie jest możliwe względem sprawcy, uprzednio skazanego na karę pozbawienia wolności. Jak już wskazano, K. T. był uprzednio skazywany już trzykrotnie na kary pozbawienia wolności, co całkowicie niemożliwym czyni orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wprawdzie przepisy części ogólnej kodeksu karnego, w szczególności art. 37a kk przewiduje w przypadku ustawowego zagrożenia karą nieprzekraczającą 8 lat pozbawienia wolności możliwość orzeczenia w jej miejsce kary grzywny albo kary ograniczenia wolności, jednakże (niezależnie od wniosków apelacji obrońcy) w sprawie niniejszej nie było to uzasadnione. Możliwość ta nie jest bowiem warunkowana potrzebą uniknięcia konieczności wymierzenia sprawcy przestępstwa bezwzględnej kary pozbawienia wolności w oderwaniu od ustawowych przesłanek wymiaru kary, a stanowić ma jedynie jedną z dyrektyw sądowego wymiaru kary, przewidzianą w przypadkach, gdy przy przestępstwach, zagrożonych wyłącznie karą pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu zasad określonych w art. VI kodeksu karnego w ocenie Sądu wymierzenie tej kary byłoby niesprawiedliwe. Jak wskazano wcześniej, K. T. był już trzykrotnie karany za poważne przestępstwa przeciw mieniu (rozboje, oszustwo, kradzieże), jak również za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, odbywał za te czyny wieloletnie kary pozbawienia wolności, a mimo to nie poddał się ich prewencyjnemu oddziaływaniu, ponownie popełnił dwa przestępstwa, kierując pojazdem w znacznym stanie nietrzeźwości (0,72 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu), po czym chcąc 3

uniknąć za ten czyn odpowiedzialności (być może łagodniejszej, mając na uwadze alternatywne zagrożenie za taki czyn karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2), zdecydował się na podjęcie próby jej uniknięcia, uciekając przed policją na odcinku ok. 10 km, a następnie próbując przekonać ścigającego go funkcjonariusza, by odstąpił od czynności z jego udziałem. Na tym tle nawet w sytuacji, gdy oskarżony nie chce wracać do zakładu karnego i chciałby wieść życie zgodne z prawem, nie ma podstaw do uznania, że po popełnieniu dwóch nowych przestępstw zasługuje on na szczególne, odbiegające od przeciętnego traktowanie i szczególnie łagodny wymiar kary tylko dlatego, że po zakończeniu odbywania ostatniej kary pozbawienia wolności zachowywał się poprawnie i pomagał rodzicom. Zauważyć też należy, że dostrzegając okoliczności łagodzące, Sad I instancji przy wymiarze kary łącznej zastosował wobec K. T. najkorzystniejszą dla niego zasadę absorpcji.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu odwoławczego zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności, wynikający z braku orzeczenia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, był całkowicie bezpodstawny. Nie znajdując równocześnie podstaw do innej ingerencji w zaskarżone orzeczenie, w szczególności w zakresie rozstrzygnięcia o karze, na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.